

**DISCURSOS
AL CONGRÉS
EXTRAORDINARI
DEL PSC**

18 i 19 de desembre de 2021

número 171

PAPERS DE LA FUNDACIÓ

DISCURSOS AL CONGRÉS EXTRAORDINARI DEL PSC

18 i 19 de desembre de 2021

Número 171
PAPERS DE LA FUNDACIÓ

Gener 2022

© d'aquesta edició: Fundació Rafael Campalans

Pallars 191

08005 Barcelona

Tel. 93 319 54 12

e-mail: fundacio@fcampalans.cat

www.fcampalans.cat

Disseny: Departament de Disseny i Edicions del PSC

Dipòsit legal:

ÍNDIX:

1. Cal un nou temps polític a Catalunya
Informe Polític de Miquel Iceta al Congrés Extraordinari del PSC5
2. Discurs de Raimon Obiols al Congrés Extraordinari del PSC.....19
3. Avui comença el camí per governar Catalunya
Discurs de Salvador Illa al Congrés Extraordinari del PSC23

1. Cal un nou temps polític a Catalunya

Informe Polític de Miquel Iceta al Congrés Extraordinari del PSC

Molt bon dia, companyes i companys,

Si algú es pensava que començaríem avui amb ‘És l’hora dels adéus’, doncs no! Avui comencem amb Marvin Gaye i seguirem amb Gloria Gaynor i Donna Summer, com no pot ser d’una altra manera, també en homenatge a Jordi Hereu, amb qui compartim, entre altres coses, gustos musicals.

Moltes gràcies pel vostre suport. Permeteu-me que primer comenci amb una nota trista, però obligada: el record a tots els companys i companyes que hem perdut a causa de la covid des del darrer Congrés del partit, han estat molts, han estat massa. Per això hem volgut començar amb un homenatge al Sistema Nacional de Salut, als nostres sanitaris i sanitàries i als nostres científics.

Quan saludem i ens veiem, a vegades ens deixem algú de mencionar, y quiero saludar a Eneko Andueza, secretario general del Partido Socialista de Euskadi, que està entre nosotros. Els nostres germans d’Euskadi.

Pujo a la tribuna amb una enorme emoció i també amb l’alegria i la convicció d’haver fet una bona feina perquè, sí, efectivament companyes, companys, TV3: som el primer partit de Catalunya.

Sento l’emoció de militant socialista de llarga data. Setembre de 1977 per ser precisos, quan vaig afiliar-me al Partit Socialista Popular Català. A la primavera de 1978 em vaig afiliar a les Joventuts Socialistes de Catalunya de la Federació Socialista de Catalunya (PSOE) i vaig participar en la fundació de la Joventut Socialista de Catalunya, fruit de la unitat, l’octubre de 1978.

Militant socialista, sí. Això soc.

44 anys després, amb la mateixa il·lusió. 44 anys després, amb les mateixes conviccions. Però havent acumulat molta experiència. Gràcies al partit, gràcies a la seva gent, gràcies a la força d'un projecte col·lectiu, de profundes arrels i llarga història.

Com molts dirigents socialistes, puc dir, amb molta humilitat, però també amb un punt d'orgull: "Tot el que soc ho dec al meu partit".

44 anys de militància. Però avui he de donar comptes del que hem fet, tots i totes plegats, des que vaig esdevenir primer secretari del PSC, ara que ha arribat el moment de deixar-ho de ser.

Vaig esdevenir primer secretari del partit en unes circumstàncies extraordinàries, podríem anomenar-les sense exagerar, de circumstàncies dramàtiques. Havíem patit un greu trencament en el que antics companys, ens varen abandonar, convençuts que el PSC havia deixat de ser un instrument útil per assolir els objectius fundacionals d'unitat civil, cohesió social i progrés del país.

Hi havia qui deia que ja no érem un bon instrument per a l'avenç social, nacional i federal, que ja no estàvem en condicions de defensar els interessos dels treballadors i les classes populars del nostre país, que érem incapaços de fer compatible el ple desenvolupament de les aspiracions nacionals de Catalunya amb la transformació d'Espanya en un Estat federal.

En aquell context de polarització política i de forta divisió interna, de retrocés electoral i d'absència de lideratge vaig oferir la meva candidatura a la primera secretaria en una sessió extraordinària del Consell Nacional.

Havia aspirat abans a esdevenir primer secretari del PSC, però no va ser possible. I això em serveix per reivindicar el caràcter col·lectiu i democràtic del nostre projecte polític. No es tracta mai del que vol un company o companya del partit o un altre, sinó del que més convé al nostre projecte, a l'avenç de les nostres idees.

Potser el moment per esdevenir primer secretari no era el que jo hauria volgut, sinó que tocava esperar al moment de respondre a la profunda

crisi que patia el PSC i que va motivar, entre altres coses, la renúncia de l'estimat Pere Navarro. Encara recordo com quan jo volia anar al Parlament Europeu, un dia em va cridar en Pere, primer secretari, i em va dir: "Necessito que et quedis perquè les coses no van bé". I no ho vaig dubtar ni un segon: no podia marxar. La meva conveniència, les meves aspiracions, les ganes també de posar una mica de distància passaven pel darrere del que en aquell moment necessitava el partit i ho expressava amb fermesa el seu primer secretari.

En aquell moment difícil de la vida del PSC tots plegats compartíem tres objectius: superar la crisi interna, treballar per tornar a ser un partit central a Catalunya i participar en la renovació del PSOE.

Amb orgull recordo com vaig poder contribuir a redactar la Declaració de Granada colze a colze amb Alfredo Pérez Rubalcaba, Elena Valenciano, Ramón Jáuregui i Pere Navarro, superant així la breu etapa en què estàvem enlluernats pel mal anomenat dret a decidir.

Doncs bé, companyes i companys, aquells tres objectius: superar la crisi, tornar a posar el PSC en un lloc preeminent i contribuir a la renovació del PSOE s'han fet realitat. Crisi superada, el PSC torna a ser el primer partit de Catalunya i la renovació del PSOE, encapçalada pel company Pedro Sánchez, està absolutament consolidada.

Però us he de dir absolutament convençut que aquest èxit que hem assolit no es deu al meu lideratge. De cap manera.

Hem reeixit per dos motius: el primer, perquè el nostre és un projecte col·lectiu i democràtic, i el segon, perquè mai no hem renunciat a les nostres conviccions. Perquè hem estat fidels als nostres objectius fundacionals i perquè hem estat dignes hereus de la nostra història. Avui, al Congrés del partit, la història es fa present.

Qui perd els orígens perd la identitat, deia Raimon en la seva cançó Jo vinc d'un silenci. I el PSC no ha perdut els seus orígens i, per tant, no ha perdut la seva identitat. I ha desmentit amb rotunditat tots aquells que anunciaven, molt abans d'hora, la nostra defunció i en publicaven la corresponent esqueleta a tot arreu.

Però, com deia Salvador Espriu en el seu poema Inici de càntic en el temple:

“Hem viscut per salvar-vos els mots / per retornar-vos el nom de cada cosa”.
I això hem fet.

Per això podem dir amb orgull, també en paraules d'Espriu: “Ens mantindrem per sempre fidels al servei d'aquest poble”. Combatent el pitjor enemic de Catalunya, que no és altre que la divisió i el trencament intern de la nostra societat. I evitant el trencament del vincle que uneix Catalunya amb la resta de pobles d'Espanya.

S'ha dit sovint que hem superat el moment més difícil de la nostra història. Cal matisar-ho molt perquè la nostra història és llarga. Ha estat realment un moment difícil, però cal recordar que la nostra història –potser com a partit estrictament comença l'any 1978– és una nova vàlua d'una llarga història que té arrels ben profundes en la trajectòria del moviment obrer i popular, dels moviments socialistes, catalanistes i federalistes, que han anat germinant i desenvolupant-se en el si del nostre poble, en evident i estreta connexió amb tots els pobles d'Espanya.

Permeteu-me que recordi alguns moments d'especial dificultat. Ho dic per relativitzar el fet que hem sobreviscut a un moment difícilíssim.

És que va ser fàcil decidir la fundació del PSOE? Podíem pensar que vint-i-cinc obrers units a Madrid van decidir crear un partit dels treballadors, que avui té més de 142 anys d'història? Per cert, es van reunir en un restaurant a Madrid, Casa Labra, on encara de tant en tant alguns anem a veure la làpida que ho explica. El primer Congrés del PSOE, el que aprova el Programa Màxim, se celebrava l'any 1888 a Barcelona, coincidint amb la celebració d'un Congrés Obrer Internacional i amb la fundació també de la Unió General de Treballadors. I potser alguns que diuen que el socialisme l'han trasplantat de fora: ignorants. Per què a Barcelona? Perquè a Catalunya es trobava llavors el major nombre d'agrupacions socialistes. Moltes d'elles, i no és casual, a municipis amb estació de tren. Una de les instruccions del sindicat ferroviari de la Unió General de Treballadors era crear nuclis socialistes allà on arribava el tren.

És que va ser fàcil combatre l'apoliticisme extrem de determinats corrents anarquistes?

És que va ser fàcil lluitar contra el xovinisme que va causar la Primera Guerra Mundial, una de les primeres víctimes de la qual va ser Jean Jaurès, assassinat per oposar-se a la guerra?

És que va ser fàcil relligar les reivindicacions del moviment obrer amb el catalanisme? Recordem la Unió Socialista de Catalunya i el Moviment Socialista de Catalunya.

És que va ser fàcil el període de la guerra civil?

És que va ser fàcil participar en la creació del PSUC, com ho van fer la Federació catalana del PSOE i la Unió Socialista de Catalunya?

És que va ser fàcil oposar-se a la bolxevització i al dogmatisme que la Internacional Comunista volia imposar al conjunt del moviment obrer?

Pensem els companys que després d'haver participat activament en la creació del PSUC van decidir tornar als orígens. Recordem la història de Paco Ramos, aquell militant socialista que va fer el PSUC, la guerra, es va haver d'exiliar a la Unió Soviètica, on els ideals socialistes van topiar amb una realitat que de socialista només tenia el nom, va ser empresonat pels dirigents comunistes de l'URSS i molts anys després, com a diputat socialista al Congrés, acompanyava Felipe González a una primera delegació oficial que visitava l'URSS per fer d'interpret.

O la trajectòria tan dramàtica com admirable dels companys i companyes del POUM?

És que va ser fàcil reconstruir les organitzacions socialistes després de la guerra durant la dictadura de Franco?

O altres qüestions d'ordre polític. Ha estat fàcil defensar el reformisme davant dels que ho fiaven tot al gran dia de la revolució? Tampoc no va ser fàcil el camí de la unitat socialista?

Ho van tenir fàcil, Joan Reventós, Josep Maria Triginer o Josep Verde i Aldea?

És que va ser fàcil combatre els anys de plom de l'hegemonia nacionalista? (1984-1999). Ho va tenir fàcil Raimon Obiols, amenaçat dins del mateix Parlament de Catalunya per no plegar-se al dogma pujolista?

No em cansaré de repetir-ho i aquest és el fil del meu discurs d'avui: les dues principals raons que ens han permès sempre superar les dificultats són el caràcter col·lectiu i democràtic del nostre projecte i la fidelitat a les nostres arrels.

Us emplaço i crec que no cal que insisteixi gaire, que siguem fidels a la nostra història, que honorem les nostres arrels i que en moments de dificultat sapiguem trobar la inspiració en aquells dirigents que ens han precedit, que van mostrar el camí i que si algun retret els podem fer és que van deixar el llistó molt alt.

Tenim arrels profundes i també internacionalistes. Hereus del socialisme utòpic, de la socialdemocràcia. Per cert, alguns que critiquen molt la socialdemocràcia, només perquè quedi com a nota a peu de pàgina, el partit de Lenin es deia Partit Obrer Socialdemòcrata de Rússia, ho dic perquè hi ha molta ignorància.

Sí, som hereus del socialisme marxista, de les lluites obreres i camperoles. Hereus dels fundadors, fundadores i dirigents del moviment obrer i socialista, de la rica experiència del socialisme internacional, que permetreu que resumeixi amb dos noms: Salvador Allende i Olof Palme.

Aprofito: desitgem i encoratgem la victòria demà a Xile del candidat de les esquerres. No voldríem que els nostres germans xilens i xilenes retrocedissin.

El nostre partit ha arribat a ser el que és perquè va ser capaç de recollir la tradició del cooperativisme, el sindicalisme, del millor del cristianisme i del pensament humanista i progressiu, de les aportacions de les esquerres revolucionàries i reformistes, del feminisme i l'ecologisme. Som el fruit d'aquestes llavors.

I us torno a emplaçar, no perdem ni un bri d'aquesta història, no perdem ni un bri d'aquestes aportacions

La fidelitat a les nostres arrels exigeix també capacitat d'evolucionar i adaptar-se a una societat canviant. Com ens deia Willy Brandt, per cert, que va venir en solidaritat amb el POUM a la guerra civil i ens va conèixer en el pitjor moment en el pitjor dels llocs: "Recordeu sempre la vostra força, i que cada nova època requereix noves respostes".

Per tot això molts no vàrem dubtar ni un sol moment que ens en sortiríem, que superaríem la crisi i sabríem tirar endavant. Perquè el PSC no és una moda, una anècdota o el fruit d'un experiment de laboratori, ni un globus inflat mediàticament. El nostre és un projecte ben sòlid.

No penseu que aquest recurs a la història del partit i del moviment obrer l'hem de prendre amb cofoisme i conformisme. La nostra feina és lluny d'haver acabat. Cal tornar a Catalunya a una via de progrés. Cal tornar a liderar un projecte progressista i integrador com el que varen encapçalar els presidents Maragall i Montilla. Cal que un nou president socialista, en Salvador Illa, estigui al capdavant del govern de la Generalitat.

Som-hi!

Per assolir els nostres objectius calien, calen i caldran canvis. I per això us vaig proposar a finals de l'any passat que designéssim Salvador Illa com a candidat socialista a la presidència de la Generalitat. Perquè volíem guanyar i així va ser.

Ho vàrem haver de fer en unes condicions extraordinàries!!!!!!!!!!!!!!

I avui, solemnement, davant del Congrés del partit, us en demano excuses. Segurament hauríem hagut de fer-ho d'una altra manera, segurament hauríem hagut d'aprofitar els mecanismes de discussió democràtics, segurament hauríem hagut de fer-ho seguint les regles, però no podia ser i, per tant, vam tirar pel dret. Per què vam prendre aquesta decisió? Perquè nosaltres, amb totes les nostres decisions, hem d'aspirar a concitar un important suport ciutadà.

I així va ser amb la candidatura d'en Salvador, a qui vull agrair la seva tasca com a secretari d'Organització i també com a ministre de Sanitat, impulsor de la campanya de vacunació més exitosa del món. I us demano que ho repetim amb totes les lletres: Salvador Illa, juntament amb Pedro Sánchez, han estat els impulsors de la campanya de vacunació més exitosa del món.

No ho dic jo, ho diu l'OMS.

Com a ministre, vaig poder anar a una reunió de ministres de Cultura del G20, a Roma. Per cert, el G20, ho recordeu? Va ser José Luis Rodríguez Zapatero el que va aconseguir que Espanya sigui convidada permanent a totes les actuacions del G20. En aquella reunió hi ha contactes bilaterals, d'un quart d'hora entre ministres de diferents països per lligar caps amb projectes d'interès comú. I l'alegria que vaig sentir quan la ministra alemanya de Cultura exterior em va preguntar: com us ho esteu fent? Com esteu vacunant tant i tan ràpid? La ministra alemanya li preguntava al ministre espanyol "com ho esteu fent millor que nosaltres". Aquest orgull, que podem sentir ben legítim perquè tant en Pedro com en Salvador han sabut posar en valor la dimensió col·lectiva d'aquest èxit de les comunitats autònomes, del Govern d'Espanya i de la ciutadania. Ho hem fet millor que altres, però no val a badar. Avui tots amb mascareta i racionament estricte de petons i abraçades. Estricte, perquè això encara no ha acabat.

Gràcies, Salvador, per tantes coses. Pel que ha fet, però sobretot pel que li queda per fer al servei dels nostres ideals i al servei de la societat catalana i espanyola.

I cal ara que completem el relleu a la candidatura socialista a la presidència de la Generalitat amb el relleu a la Primera Secretaria del partit, que exigeix dedicació exclusiva i no pot estar subordinada a res. El primer secretari del PSC és el primer secretari del PSC. No hi ha cap honor ni responsabilitat que pugui passar per davant d'aquesta.

La decisió, lògicament, ha de ser i està essent democràtica i col·lectiva, però no em puc estar de dir que mai com avui he estat tan convençut del camí que calia prendre. De fet, és una decisió que personalment havia pres des del moment que vaig decidir que calia canviar de candidat.

Però això no va de Miquel Iceta ni de Salvador Illa. Això va del PSC, de Catalunya, i Espanya, del nostre somni catalanista, federalista i europeista, del nostre somni socialista, socialdemòcrata i progressista.

I per això és un bon moment per retre homenatge a tots aquells i aquelles que han mantingut la fidelitat al PSC en els bons moments i especialment quan han anat mal dades. I un homenatge ben especial, avui que tenim el Congrés del partit reunit, als que desenvolupen la vostra militància a llocs on

la implantació del PSC és encara feble. I em permetreu que, per donar només un exemple, agafi el de la nostra regidora Bea Ventura de Santa Coloma de Farners, i ja sabeu per què. Van intentar silenciar-la i no van poder.

També és un bon moment per fer un homenatge al municipalisme socialista, font inesgotable d'experiències, projectes i lideratges que nodreixen i enforteixen permanentment el nostre projecte.

També un reconeixement a tots aquells i aquelles que s'han compromès avui i en el passat amb l'enfortiment i la renovació del socialisme espanyol.

I en aquest capítol de reconeixements, faig un esment ben particular i emotiu a la gent de la Joventut Socialista de Catalunya, de la que jo també vaig formar part, ja fa molt de temps.

Sempre caic en la temptació, i després sempre me'n penedeixo una mica, de citar noms, perquè sempre te'n deixes molts. Deia Newton: "Si he pogut veure-hi més lluny, només és perquè m'he sentit enfilat sobre les espatlles de gegants".

Recordem l'Enric Adroher (Gironella), Carlos Barral, Juli Busquets, Maria Aurèlia Capmany, Alexandre Cirici, Ramon Fernández Jurado, Pep Jai, Jordi Llimona, Ernest Lluch, Oriol Martorell, Marta Mata, Josep Pallach, Paco Ramos, Joan Reventós, Jordi Solé Tura, Carme Chacón, José Ignacio Urenda, Carlos Cigarrán i el Francesc Casares.

Reni quina llista! Cal ser una mica agosarat per intentar-se posar després d'aquesta llista, però molts i moltes us hi heu posat. I entendreu que en aquest Congrés, en el qual m'acomio de la Primera Secretaria del partit, afegeixi alguns noms molt propers, que ens falten: Antonio Santiburcio, Francesca Martín i Xavier Soto.

Afortunadament, també podem esmentar Raimon Obiols i altres que segueixen entre nosaltres, com Pasqual Maragall, José Montilla, Narcís Serra, Josep Borrell, Isidre Molas, Anna Balletbò, Manuela de Madre, Núria Marín, la Teresa Cunillera, la Raquel Sánchez, en Jaume Collboni o la Meritxell Batet. Molts, moltes, segur que me'n deixo, segur que faig alguna injustícia. Però mireu, només recordant aquests noms és més fàcil i senzill explicar el perquè hem arribat fins aquí i perquè avui i sempre som PSC.

Com tota obra humana, en la nostra també, hi ha hagut i hi haurà llums i ombres. No sempre l'haurem encertat, però estem segurs d'algunes coses: de l'encert de la unitat socialista de 1978, i de la vigència de la nostra Declaració de Principis, aprovada per unanimitat el 2008.

Podem estar segurs dels nostres valors: llibertat, igualtat, justícia i fraternitat.

De com fer-los realitat: democràcia, reformes, majories, de bona obra de govern.

Del nostre objectiu: construir una societat cada cop més pròspera i més justa, més lliure i més segura.

Dels principis sobre els quals desenvolupem la nostra acció política: socialisme, catalanisme, municipalisme, federalisme, europeisme, feminisme, ecologia, legalitat, responsabilitat i respecte.

Volem sí, com diu el nostre himne, una Catalunya rica i plena en una Espanya i una Europa federals, en un món en pau i progrés.

Volem unitat civil, cohesió social i progrés col·lectiu.

La nostra proposta, compromesa amb els sectors més febles de la societat, s'adreça al conjunt de la societat catalana, als 7 milions i mig de catalans i catalanes.

I certament el procés independentista va posar les nostres conviccions a prova. La polarització que va provocar va tenir un fort impacte intern al PSC, que sempre ha estat el termòmetre més sensible de la societat catalana, el sismògraf més precís de les tensions subterrànies. Per això vàrem partir esquerdes abans que ningú. I alguns reien. Qui se'n riu quan amenaça tempesta? Us estalvio el que tinc al cap.

Se'ns va voler silenciar, per intentar menystenir les nostres advertències. I quan potser era més còmode haver callat, el PSC va decidir parlar clar, encara que això impliqués nedar contra corrent. Se'ns va intentar silenciar, molts dels nostres van ser víctimes d'assenyalament i escarni. Però no van aconseguir silenciar-nos, no vàrem callar.

Vàrem alertar dels riscos, dient la veritat.

Vàrem advertir sobre el greu error de trencar la legalitat.

Sobre la temeritat de dividir el país.

Sobre la ingenuïtat de minimitzar els obstacles i els costos del procés independentista.

Sobre el perill de generar falses expectatives.

Però no ens vam quedar només amb l'advertiment.

I vàrem oferir alternatives. Sense cedir a la demagogia ni a la cridòria. Sense acceptar la divisió entre bàndols irreconciliables.

Sense rendir-nos a un frontisme que potser tenia rèdits electorals, però que era lesiu per al país.

I per això avui, des d'aquest Congrés Extraordinari, reclamo solemnement que ens facin cas ara pel que fa a l'escola catalana i a la política lingüística. Massa coses s'han trencat. I no ens podem permetre un nou esquinçament, que en aquest cas podria ser definitiu i irreversible.

Es pot explicar molt fàcil el que volem.

Només cal llegir el que ens deien Marta Mata i Pepe González, el que escriu amb passió i coneixement Jordi Font, el que explica al Parlament, amb molt saber fer les coses, l'Esther Niubó. Nosaltres què volem? Una sola escola, una. No dues línies. No separar els nanos per raó de llengua. Què volem? Que els nens i les nenes dominin les dues llengües, aprenguin l'anglès i que el català sigui el centre de gravetat, l'eix de l'escola catalana. I també us dic: si no en saben, si no poden, si no volen, que ens deixin fer-ho a nosaltres.

En cap cas permetrem, que uns o altres, perquè també el que diuen els altres... no em vull enfilar per aquí, però que sàpiga tot Espanya que els nens catalans fan pipí. No ho permetrem a uns o altres, per intentar esgarrapar uns vots. Recordo una frase d'un altre mestre, José Luis López Bulla, que deia "el zarrapastroso picotazo de un quitavotos garbancero". Determinades expressions que sentim, en fi, no tenen la qualitat lingüística del José Luis, però tenen una finalitat obscura i negra que tant mal fa.

No deixarem que divideixin el nostre poble o malmetin la nostra convivència, el bé més preuat a preservar. No voldria enfilar-me molt sobre aquesta qüestió perquè sobre això els portaveus del partit a partir d'ara ho faran molt millor que jo. Però si algun retret vull fer a l'independentisme i el nacionalisme és que han aconseguit convèncer molta gent d'una cosa molt senzilla: 1, els catalans som millors que cap altre; 2, tot ho fem bé; 3, si alguna cosa no surt bé, la culpa és d'un altre. Aquesta és la filosofia de fons del nacionalisme. Em pregunto, si és que s'ha produït –és possible– un retrocés la llengua catalana, no hi hauran tingut res a veure els governs que ha tingut Catalunya els darrers anys? Com és possible? Si us plau, que ens ho deixin fer els que vam impulsar la immersió des de Santa Coloma, Manuela, que ens ho deixin fer a nosaltres, que en sabem.

En aquesta i tantes altres coses, nosaltres ens vàrem oposar tant a l'immobilisme, al dontancredisme i al trencament, defensant permanentment el diàleg entre els catalans. Des de les nostres conviccions més profundes, amb fermesa, amb cohesió interna i amb una estreta col·laboració amb el PSOE.

No vull ni pensar en com haurien anat les coses si no haguéssim comptat amb la cooperació i la sintonia amb el procés de renovació del PSOE dirigit per Pedro Sánchez, que ha mantingut sempre ferm el seu compromís amb el diàleg i la perspectiva d'una transformació federal de l'Estat de les Autonomies.

Amb el nord de la brúixola fixat per Pere Navarro amb la Declaració de Granada de 2013, que vàrem enriquir el 2017 amb la Declaració de Barcelona, subscripta per les Comissions Executives del PSC i del PSOE, que portava el títol Pel catalanisme i l'Espanya federal. Del compromís de Pedro Sánchez amb el diàleg en dona fe la constitució de la taula de diàleg, demonitzada pels sectors més radicals d'un cantó i altre, i l'Agenda para el Reencuentro. Què ha passat tot aquest temps? Fa vertigen.

Vàrem haver de fer front a la consulta il·legal de 2014, a l'aprovació els dies 6 i 7 de setembre de 2017 de les dissortades "lleis de desconexió", a la celebració del referèndum il·legal del 6 d'octubre, imperdonablement reprimint in extremis per la força pel govern del PP.

Vàrem oposar-nos aferrissadament a la fallida declaració unilateral d'independència i les seves conseqüències polítiques, amb l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola, absolutament inevitable després del que havia passat, i les seves conseqüències penals.

Unes conseqüències penals que vàrem contribuir a reduir amb els indults aprovats pel govern d'Espanya amb l'objectiu d'afavorir el retrobament i obrir un camí de diàleg. Indults, per cert, dels que vàrem parlar abans que ningú. Per tant, lliçons, cap ni una. Recordar la història sempre que calgui. Mirar endavant, sempre.

En aquest període també vàrem haver d'afrontar les eleccions municipals de 2015 i 2019, les eleccions generals de 2015, 2016 i dues al 2019, les eleccions europees de 2019, i les eleccions al Parlament de 2015, 2017 i 2021. Intentar resumir aquest període, entenc que als informatius a vegades es fa difícil, perquè han passat tantes coses!

Vàrem haver d'afrontar una important crisi interna del PSOE, i també vàrem haver d'afrontar una gravíssima crisi en les relacions entre PSC i PSOE causada pel vot diferenciat dels diputats i diputades del PSC al Congrés dels Diputats en la investidura de Mariano Rajoy. Dues crisis que vàrem saber tancar amb èxit. Tot això ha passat.

També en aquest període vàrem canviar la vella i estimada seu del carrer Nicaragua pel Casal Socialista Joan Reventós al carrer Pallars.

Mentre recordo tots aquests esdeveniments no puc deixar d'agrair les successives direccions del partit, les direccions de les Federacions i Agrupacions que van contribuir amb el seu suport al guiatge d'un projecte sotmès a tantes tensions i capaç de superar tantes dificultats.

Sense els nostres quadres orgànics i els nostres representants a les institucions, la travessa no hauria pogut arribar a bon port de cap de les maneres.

I com la relació de persones a les que devem tant és interminable, em disculpareu si només cito Salvador Illa, Eva Granados i Assumpta Escarp en representació de tots i totes elles.

Podem estar satisfets de la feina feta, recordant sempre que el seu sentit últim és el millor servei que podem fer a la societat catalana.

L'encertem sempre quan prenem les nostres decisions mirant enfora, sense limitar-nos a contemplar el nostre melic o a cercar la nostra comoditat immediata.

Per això vaig proposar el relleu en la nostra candidatura a la presidència de la Generalitat. Els catalans i les catalanes van ratificar a les urnes l'encert d'aquella decisió.

I procedir ara al relleu a la Primera Secretaria del partit és també la decisió més encertada i espero que així ho ratifiqui aquest Congrés extraordinari.

Permeteu una referència molt personal. Parlo de la gent de la gent que ens ha ajudat i m'he de referir als que han hagut d'aguantar-me molt a la vora: Loli Morón, Paco Aranda, Víctor Francos, Cristina González, Anna Maria Sendra i Mercedes López. Aquest és un partit en el qual tothom compta.

Acabo repetint la cita de Willy Brandt: "Recordeu sempre la vostra –la nostra– força i que cada nova època requereix noves respostes".

Que aquest Congrés serveixi, doncs, des de la fidelitat a la nostra història, des de l'orgull de ser el que som, per obrir una nova etapa de més ambició, més empenya, més encert i més canvis al servei dels interessos de la gent a la que representem, al servei dels treballadors i les classes populars del nostre país.

Governar Catalunya, sí.

Proporcionant estabilitat, diàleg, progrés, justícia social, feminisme, ecologia, unitat civil. Impulsant el dinamisme del món local i una Espanya i una Europa federals.

Governar Catalunya, sí. Som-hi! Moltes gràcies.

Miquel Iceta,

*president del PSC i ministre
de Cultura i Esports d'Espanya*

Barcelona, 18 de desembre de 2021

2. Discurs de Raimon Obiols al Congrés Extraordinari del PSC

Companyes i companys, amigues i amics que ens acompanyeu, soc perfectament conscient que parlo com a membre supervivent de les generacions que van fundar aquest partit i que van viure les seves primeres batalles. No sé què esperen de la meua intervenció. Probablement, no un record nostàlgic, sinó que parli en funció de les experiències passades, del present i del futur. La referència al passat també me l'estalviaré perquè en el seu magnífic discurs, en Miquel Iceta va fer una panoràmica general i molt detallada de la nostra història.

Acabem de veure imatges emocionants del retorn del president Tarradellas i del restabliment de la Generalitat. El punt d'honor que per a poble de Catalunya significa que durant la transició es fes un gest simbòlic i polític real d'enllaç amb la legalitat republicana, i això va ser degut, bàsicament, a dos factors. Un factor va ser la pròpia personalitat del president: un home tenaç i extremadament intel·ligent, que va aguantar la institució durant molts anys en un exili penós, difícilíssim. Però també va haver-hi un segon factor decisiu: la victòria dels socialistes catalans a les eleccions del 15 de juny de 1977. Nosaltres vam ser l'únic partit, pràcticament, que portava en el seu programa l'exigència del retorn del president Tarradellas, de tal manera que el president Tarradellas, en la història, ha quedat com el president de la legitimitat democràtica perquè va ser el president del 15 de juny de 1977.

Jo crec que aquest és un dels elements més positius de la nostra trajectòria. Campalans deia: "Política és pedagogia". Joan Reventós deia que "la política no podia limitar-se a una lògica d'amic i enemic, que calia reivindicar l'amistat política", i també aquesta ha estat una trajectòria del nostre partit, malgrat les discrepàncies que hi ha hagut, com és lògic en tota organització humana, en tot grup polític. Crec que l'amistat política ha prevalgut per damunt de tot, malgrat les diferències en un moment determinat o un altre. La idea de formar part d'una trajectòria, en la qual hi ha unes figures que apareixen, i cares reconegudes, també hi ha milers i milers d'homes i dones que arreu a les barriades, pobles, viles i ciutats de Catalunya, a Barcelona, han lluitat,

han donat una bona part de la seva vida a uns ideals compartits i han servit els interessos de la majoria de la globalitat del poble de Catalunya.

Hem estat un partit federalista. Federalista per Espanya, federalista per Europa, però sobretot, el que hem estat és un partit federador. Nosaltres hem federat dins el poble de Catalunya. Hem estat un ciment per al poble de Catalunya. Nosaltres, per damunt de motius d'origen o de llengua, hem buscat uns objectius que es resumirien en dos lemes que apareixien a les nostres pancartes durant els anys de la Transició: "Som i serem un sol poble", i "La llengua no ens dividirà". En aquesta hora difícil que hem viscut en els darrers anys, una triple dreta per un costat, i uns sectors polítics que tractaven de fugir endavant en un panorama ple de problemes per a ells, han provocat una lògica de confrontació entre procés i contra-procés, que potser va començar simbòlicament quan l'Aznar va fer aixecar aquella bandera enorme que pesava tones a la plaça Colón de Madrid, o potser va començar quan van començar els problemes interns d'un partit i d'una coalició avui desapareguts, però que ressusciten de tant en tant en aquesta fugida endavant que ha significat el procés.

Exciten discòrdia. Les dretes espanyoles utilitzen un llenguatge "guerra-civilitista". Tenen la "bronca" com a tàctica i com a instrument. És un panorama irresponsable i perillós, perquè aquest tipus de confrontacions tendeixen a embogir, tendeixen a escapar-se de les mans dels que les inciten. Hem de fer un gran i urgent esforç per a tractar d'evitar aquesta confrontació. Aquesta confrontació l'hem d'impedir i l'impedirem. Mai havia estat tan clara una idea que és d'en Pepe Zaragoza de l'any 2008, que deia: "Si tu no hi vas, ells tornen". Aquest lema de campanya el van criticar molt, però va donar un èxit esplendorós. Qui hi havia davant d'aquella candidatura de l'any 2008? Hi havia la nostra enyorada companya Carme Chacón, amb un èxit espectacular.

Els que ens han precedit en la història d'aquest partit ens han ensenyat una lliçó, i és que les victòries es guanyen amb unió, amb coratge, i amb treball, picant pedra. Res és gratuït, res depèn únicament del carisma d'un líder. Darrere hi ha milers i milers d'anònims, d'invisibles, centenars d'alcaldes i alcaldesses que gestionen amb una certa idea del país i de la seva població, hi ha l'esforç d'una gran majoria de gent que, en els llocs de treball, en els barris, pobles, viles i ciutats comparteix els nostres ideals. Sense ells i elles res seria possible. En Miquel ho va dir ahir: Sense aquest partit jo no hauria fet el que he pogut fer. Jo també podria dir el mateix, i em sembla que tots. És impossible, ara, Miquel, de fer l'exercici mnemònic que vas fer ahir recitant tants i tants noms de gent que ja ens han deixat, però només un nom

que crec que els pot representar a tots: l'Ernest Lluch.

Recordeu que fa un parell d'anys, a Nova Zelanda va haver-hi una matança espantosa. Un boig d'extrema dreta va entrar a dues mesquites i va matar desenes de fidels. Aleshores, la primera ministra socialista de Nova Zelanda, Jacinta Ardern, va dir una cosa que a mi em va fer pensar immediatament en l'Ernest Lluch. Va dir: "Els eren nosaltres". Es referia als morts. Els morts eren nosaltres. L'Ernest s'identificà amb la causa de la pau al País Basc, pensant una cosa idèntica. Ells, els bascos, som nosaltres. I va donar la seva vida, va ser assassinat per aquesta identificació entre l'ells i el nosaltres. Aquest joc que tant mal pot fer quan es confronta, quan es fan xocar sentiments d'identitat i, en canvi, tan necessari en el món difícil en el qual ens ha tocat viure. De l'Ernest nosaltres en podríem fer el nostre màrtir, podríem aixecar-li monuments, però el traïríem si féssim això, perquè la raó de l'Ernest no deriva del fet que l'assassinessin, és al contrari: el van assassinar perquè tenia raó. No tenia raó pel fet que el matessin, el van matar perquè tenia raó.

Companyes i companys, mantinguem vius els valors, els sentiments i les raons de l'Ernest i de tants i tants altres que ja no són entre nosaltres, però que van començar un camí que prosseguirà. He evocat la victòria de la Carme Chacón. Deixeu-me que evoqui ara no una victòria passada, sinó una victòria futura: la victòria dels socialistes i del Salvador Illa a les pròximes eleccions al Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies i endavant!

Raimon Obiols,

exprimer secretari i expresident del PSC

Barcelona, 19 de desembre de 2021

3. Avui comença el camí per governar Catalunya

Discurs de Salvador Illa al Congrés Extraordinari del PSC

Companyes i companys, amigues i amics, estimada família socialista, companyeres y compañeros del Partido Socialista Obrero Español, Pedro, presidente, secretario general, compañero, amigo, representants d'altres formacions polítiques que ens acompanyeu: la discrepància política, el combat polític no està renyit amb el fair play. Gràcies, Alba Vergés per ser aquí. Tantes coses ens separen, però ens va unir lluitar junts contra una pandèmia!

Una menció especial per als amics d'Units per Avançar, Ramon Espadaler; representants sindicals: Pepe Álvarez, secretari general de la UGT, representants d'entitats empresarials, de Foment i de Pimec; representants d'entitats socials, d'entitats culturals i d'entitats esportives, benvinguts i benvingudes a la clausura d'aquest congrés extraordinari del PSC!

Avui comença el camí per governar Catalunya! Avui comença aquí el camí dels socialistes catalans per Governar Catalunya! I vull, primer de tot, donar-vos les gràcies. Gràcies per ser-hi; gràcies per ser-hi amb prudència, amb totes les precaucions que el moment contra la pandèmia exigeix. Gràcies per la vostra feina. Gràcies per la vostra confiança. La vostra confiança és l'esperó i l'estímul més important per a algú que se sent socialista com jo, per estar a l'altura de les responsabilitats que avui assumeixo com a primer secretari del Partit dels Socialistes de Catalunya.

Rebo la confiança de totes i tots vosaltres. De tota la família socialista reunida avui aquí. De tot el PSC. Del PSC de Miquel Iceta, mestre i amic, socialista precoç, devot, apassionat, enamorat de la política. Exemple de servei al partit. Exemple de lideratge en temps de dificultat, sempre, avui també, a disposició del PSC.

Del PSC d'Antoni Toló, alcalde de Senterada, al Pallars Jussà, municipi de 140 i escaig habitants, treballador del Servei d'Emergències Mèdiques, que empeny el nostre projecte socialista a la Catalunya buida que vol ser escoltada.

Del PSC d'Eva Granados, el PSC d'arrel sindicalista, que tant aporta al nostre projecte recordant-nos que socialisme i sindicalisme, Pepe Álvarez, van de la mà.

El PSC de Jordi Hereu, Joan Clos, Pasqual Maragall, de Narcís Serra, de Jaume Collboni.

El PSC de la Barcelona Olímpica, de la Barcelona oberta, mediterrània, diversa, creativa, contestatària, inconformista i sempre, sempre, innovadora i avantguardista. El PSC de la Barcelona que Cervantes elogiava i així deia Cervantes al Quijote: "Me pasé de claro a Barcelona, archivo de la cortesía, albergue de los extranjeros, hospital de los pobres, patria de los valientes, venganza de los ofendidos, y correspondencia grata de firmes amistades. Y en sitio y belleza, única". La Barcelona única dels Jocs Olímpics, que estira la Catalunya tota, i que ens ha proporcionat els millors moments a Catalunya.

Del PSC de Gael Rodríguez, jove estudiant de Portbou, a qui vaig conèixer fa poques setmanes a Llançà, presentant la nova agrupació socialista de les terres de mar amunt, com anomenen ells.

Del PSC de les noves generacions: Ot García, secretari de les Joventuts Socialistes de Catalunya.

Del PSC de la Marta Villanueva, de l'Oriol Yuguero, de la Pura Muñoz. Quina inauguració més emocionant! La sanitat i la ciència. Socialistes sanitaris i socialistes científics tan decisius en el combat contra la pandèmia.

Del PSC que ha resistit i s'ha plantat quan ha fet falta. El PSC de la Bea Ventura, de Santa Coloma de Farners; del Cristòfol Gimeno, de Castellgalí; del Pep Paré, de Centelles; del Toni Poyato, a Vic; o de l'Abel García, a Berga. El PSC de conviccions fermes. El PSC de conviccions fermes. El PSC que no s'arruga. El PSC que respecta, però es fa respectar, que sap anar contra corrent quan cal anar contra corrent i és necessari.

Del PSC del meu amic Josep Mayoral, el Mayo, i dels alcaldes de la regió

metropolitana: del David, a Mataró; de la Marta a Sabadell; del Josep Monràs, a Mollet. Un PSC atent als barris, al dia a dia de la gent, a les necessitats de la gent. El PSC dels alcaldes que no paren, 24 hores al dia, 7 dies a la setmana, 52 setmanes a l'any.

Del PSC de la Dolors i la Berta Renau, el PSC de la Sonia Guerra, de l'Inma Moraleda, de l'Inma Bajo, de l'Helena Royes o la Verònica Martínez. El PSC feminista. El PSC que no tolera la desigualtat entre homes i dones. El PSC que ha denunciat i continua denunciant la violència masclista. En els darrers quatre dies s'ha cobrat la vida de tres dones i d'una criatura d'11 mesos. Ni un pas enrere contra la violència masclista!

Del PSC de Josep Maria Carbonell i Ramon Bassas, el PSC d'arrel humanista i cristiana, sempre atent als valors de la persona al bé comú.

Del PSC del meu estimat Román Ruiz; de tots els Romans Ruiz vinguts a Catalunya –a Montmeló, en concret, en Román Ruiz– integrat a Catalunya, que defensa Catalunya, però que no renuncia a la seva Andalusia natal, on ara té un peu posat.

Del PSC de José Montilla, president de la Generalitat, ministre d'Espanya, alcalde de Cornellà, exemple de dignitat, exemple de la política de les coses concretes, dels fets, que fan falta fets a Catalunya.

Del PSC dels Antonios, Balmón i Poveda. El PSC de l'àrea metropolitana, de la que ha convertit suburbis en ciutats dignes.

Del PSC de les Núries, de la Núria Marín i de la Núria Parlon. Del PSC sempre lleial, que no falla, majoria a majoria, elecció a elecció, a l'Hospitalet i a Santa Coloma de Gramenet.

Del PSC de Sergi Mingote, amic, alcalde, sindicalista, alpinista d'elit, que ens va deixar encara no fa un any, però que avui és aquí amb nosaltres, Míriam.

Del PSC de Josep Maria Sala, de Pepe Zaragoza, de Dani Fernández, de Joan Rangel, d'Esteve Terrades i d'Assumpta Escarp. Del PSC de la sala de màquines potent, organitzada, sense hores i sempre, sempre, sempre, al servei del partit.

Del PSC d'Isidre Molas, mestre de mestres, federalista de primera hora, re-

ferent sempre.

Del PSC de la Maribel García, de l'Ernesto Carrión o del Daniel Salinero, PSC de tota, tota, tota la ciutadania de Catalunya.

Del PSC de l'Elena Alarcón, del Lluís Tomàs, o del Cisco Borrel, companyes i companys de Viladecans, de Martorell i de Salàs de Pallars, que trobem a faltar avui en dia entre nosaltres.

Del PSC de Mercè Pedret, alcaldessa de Benifallet, o del Joan Castor, alcalde de Sant Jaume d'Enveja, o del Quim Paladella, alcalde de Batea. Lluitadors socialistes a les terres de l'Ebre i la Terra Alta.

Del PSC de Pasqual Maragall, president, alcalde, visionari socialista, avançat sempre, sempre un pas per endavant dels temps.

Del PSC de Josep Borrell, de la Pobla de Segur, el català amb més responsabilitats avui al món. Orgull pel socialisme català.

Del PSC de l'Ernest Lluch i de l'Anna Lluch. Del PSC del Jordi Solé Tura i de l'Albert Solé. Del PSC de Joan Reventós i Laia Reventós. Del PSC de la Carme Chacón i la Mireia Chacón. Del PSC del Francesc Casares i la Clara Casares. Del PSC de Raimon Orriols. Del teu PSC, Raimon. El que vas contribuir a fundar, que és el de Romà Planas, de Jordi Font, d'Eduard Rivas o Anna Balletbó. El PSC del que tantes vegades has parlat. El PSC que avui, reunit aquí, t'ha escoltat. Perquè tu tens un partit al qual adreçar-te, i que t'escolta, i que et valora, i que és fruit del teu llegat, Raimon.

És el PSC catalanista. És el PSC que treballa per una Espanya plural, diversa, moderna, progressista, federal –Quico Trillas, una espanya federal-!

És el PSC europeista, Javi i Laura.

És el PSC dels treballadors, dels empresaris, de la gent de ciència, dels intel·lectuals. És el PSC feminista. És el PSC ecologista. És el PSC que no pregunta d'on vens, sinó on vas. És el PSC que no mira quina llengua parles, sinó què dius. És el PSC que no mira quant tens a les butxaques, sinó quins valors defenses. És el PSC que uneix i reuneix, que uneix i reuneix els catalans, que uneix i reuneix Catalunya amb Espanya, que uneix i reuneix

Espanya amb Europa.

És el PSC que suma, que creix, que s'eixampla. És el PSC socialdemòcrata, de les reformes, de l'ambició d'allò que és possible. És el PSC que vol governar Catalunya, que avui comença aquí el camí per governar Catalunya. És, companyes i companys, amigues i amics, el PSC que no li ha fallat mai a Catalunya. No li va fallar, ens ho recordava el Raimon, amb el retorn del president Tarradellas, símbol d'entesa entre els catalans i dels catalans amb la resta d'espanyols. Catalunya és prou gran com per a qui hi càpiga tothom, o massa petita per a qui hi sobri ningú, deia el president Tarradellas. Quina intel·ligència tenen avui aquestes paraules!

El PSC que no li va fallar a Catalunya amb l'escola catalana, evitant segregar els nens per llengua. Tampoc ara fallarà el PSC en aquest tema. No ens dividiran per la llengua! Missatge clar pels que volen dividir Catalunya per la llengua: no ho aconseguireu! Mensaje a los que quieren dividir a Catalunya por la lengua: ¡no lo vais a conseguir! Un sol poble!

És el PSC que no va fallar a Catalunya amb els Jocs Olímpics de Barcelona, que van ser els Jocs Olímpics de tot Catalunya amb les subseus olímpiques, que van ser els Jocs Olímpics d'Espanya.

És el PSC que no li ha fallat a Catalunya, als ajuntaments ni a les diputacions, fent Catalunya, construint Catalunya des de baix. Primer obrint les portes dels ajuntaments als ciutadans: Entra amb nosaltres als ajuntaments, el primer cartell socialista a les eleccions municipals. Després, arrançant l'espai públic: els carrers, les places, els parcs. Després, proporcionant equipaments per fer esport i cultura a les ciutats. I finalment proporcionant serveis socials de primer nivell als pobles i ciutats de Catalunya. Sempre a l'avantguarda. De vegades contra corrent. Moltes vegades sense el concurs de la Generalitat de Catalunya i, en algun cas, amb hostilitat per part del Govern de la Generalitat de Catalunya.

No li va fallar tampoc el PSC a Catalunya quan va fer falta un canvi a Catalunya amb els primers governs de coalició. He estat als barris de la Font de la Pólvora, he estat al barri de Vila-roja, he visitat el barri de Ca n'Anglada dues vegades, he passejat pel barri de Bonavista, pel barri de Camp Clar, he estat a Torre Baró i a Ciutat Meridiana. Els equipaments que he trobat a aquests barris, l'espai públic que he trobat a aquests barris, l'espai públic que he trobat a aquests barris, les comissaries que he trobat a aquests barris, les

escoles que he trobat a aquests barris, els CAP que he trobat a aquests barris són els que van construir el Govern del president Maragall i el Govern del president Montilla. No s'hi ha fet res els darrers 10 anys! Res!

Es también, presidente, el PSC que no le ha fallado a España. No le ha fallado cuando se implicó y trabajó para y por la transición a la democracia, de la que no solo no nos avergonzamos, sino que reivindicamos con orgullo. Es el PSC que no falló a España contribuyendo a desplegar la sanidad universal con nuestro querido Ernest Lluch. Es el PSC que no le falló a España ayudando a transformar el ejército, primero con Narcís Serra y luego con Carme Chacón. Es el PSC que ha estado en todos los gobiernos socialistas de España. Con Felipe González, con José Luis Rodríguez Zapatero y ahora contigo, Pedro. Yo mismo he tenido el honor de estar trabajando a tus órdenes. Y ahora Raquel Sánchez y Miquel Iceta.

Un PSC que tampoc ha fallat a Catalunya ni a Espanya aquests darrers 10 anys. 10 anys dolents per a Catalunya. 10 anys dolents per a Espanya. 10 anys de divisió, de retrocés, d'empobriment econòmic, de desprestigi institucional. Un PSC que no li ha fallat ni a Catalunya ni a Espanya perquè ha estat al costat de la democràcia que és també respecte a l'Estat de dret. Un PSC que no li ha fallat perquè ha estat al costat de la convivència, al costat de la fraternitat amb Espanya i amb Europa. Al costat de la veritat, de dir la veritat als catalans i a les catalanes. D'assenyalar sempre camins possibles. No li ha fallat perquè ha estat aquests darrers 10 anys el PSC a Catalunya i a Espanya al costat dels valors: dels valors de la igualtat, de la llibertat i de la fraternitat. I un PSC que no li fallarà a Catalunya i no li fallarà a Espanya ara. Ara que vivim anys decisius; ara que vivim moments de canvi, de canvi de fons; moments d'estar atents al que passa al món; moments de concentrar energies en aprofitar oportunitats i esquivar perills.

No li fallarà a Catalunya. El PSC no li fallarà a la Catalunya emprenedora. El PSC no li fallarà a la Catalunya que vol tornar a liderar econòmicament Espanya; que vol ser motor econòmic d'Espanya i motor econòmic d'Europa. Que vol una Seat transformada. A la Catalunya que vol innovar en turisme. A la Catalunya del sector primari de la pagesia –Quim Paladella, Rosa Maria Ibarra– que vol modernitzar-se.

No li fallarà a la Catalunya que vol estar connectada al món, amb infraestructures de primer nivell, Raquel. No li fallarà a la Catalunya que vol ser sostenible, que vol tenir energia sostenible.

No li fallarà a la Catalunya que no deixa ningú enrere, que no vol deixar ningú enrere. A la Catalunya que es vol cohesionar també a l'escola. No li fallarà a la Catalunya del respecte; del respecte a totes les idees, també a

les d'aquells que defensen la independència que nosaltres no compartim. De totes, excepte de les idees d'extrema dreta.

No li fallarà a la Catalunya del respecte a totes les províncies, a tots els orígens, del respecte a totes les llengües, del respecte a totes les religions, a totes les cultures, a totes les professions. A la Catalunya que té empena, que té energia, que té creativitat. A la Catalunya que no es vol tancar, que es vol obrir. Que vol participar, que vol ser-hi. Que vol explicar-se, que vol ser escoltada, que vol fer-se escoltar. A Espanya, a Europa, al món. A la Catalunya dels joves, a la Catalunya de les dones, a la Catalunya de la gent gran. A aquesta Catalunya, el PSC tampoc li fallarà.

Y no le fallará tampoco Catalunya a España. A la España que tú lideras, y qué orgullosos estamos de que tú lideres, Pedro presidente, de que la lideres tú. A una España que, con los socialistas, abandera derechos y libertades. El último, el de la muerte digna. Una España diversa, plural, de todos. Una España con un Sistema Nacional de Salud que ha dado, que está dando, la cara ante la pandemia. Una España con grandes empresas en todo el mundo. Una España con un tejido de pequeñas y medianas empresas. Una España que está saliendo fuerte de esta pandemia. Una España que, de tu mano, presidente, se hace oír –y de qué manera– en Europa. La España que queremos, la España que avanza. La España que no da lecciones, pero que tampoco recibe lecciones, especialmente en materia de vacunación.

Aquest és el PSC que avui està reunit aquí. Aquest és el PSC que avui s'ofereix als catalans per governar Catalunya. Aquest és el PSC que avui diu als catalans que hi ha un altre camí. Que hi ha un camí diferent; que hi ha un camí alternatiu.

És un camí ample, on hi cabem tots.

És un camí segur. És un camí difícil, no ho amaguem.

És un camí que els socialistes catalans volem fer amb l'Espanya plural i diversa i amb l'Europa de l'Estat del benestar. És un camí que vol prosperitat per a tothom.

És un camí que vol millorar l'autogovern de Catalunya.

És un camí que vol un finançament just, sense privilegis, però just.

És un camí que vol seguretat als barris, als pobles i les ciutats de Catalunya.

És un camí que vol donar i que dona certeses. Un camí que Catalunya ja ha començat a recórrer aquest passat 14 de febrer. Un camí on cada cop ens trobem més gent. Un camí que és el camí que Catalunya necessita, el camí que Espanya necessita.

Amigues i amics, companyes i companys, aquest és el PSC que avui és aquí. Aquest és el PSC que avui s'ofereix als catalans i catalanes. Aquest és el PSC que avui comença el camí per governar Catalunya. Aquest és el nostre PSC, aquest és el vostre PSC!

Endavant!

Visca el PSC!

Visca Catalunya!

Som-hi!

Salvador Illa,

*primer secretari i
cap de l'oposició al
Parlament de Catalunya*

Barcelona, 19 de desembre 2021

Fundació
Rafael Campalans

www.fcampalans.cat